

Skočil som k Magdaléne a vytiahol som ju spod koňa. Až teraz sa pustil do behu a pocválal aj s pluhom celé okolie, akoby mu horela hlava. Keď ho chlapi chytili, neostalo z pluha ani pamiatky, rozdrúzgali ho a rozvláčili.

Mne, rozumie sa, prvou starostou bola Magdaléna.

Už druhý raz som ju oslobodil spod konských kopýt. Už druhý raz som ju takto držal na rukách. Nečakal som na podobné stretnutie. Ako som sa len tešil celé dva roky, že jej vypadnú meričky a že ako povodeň zaplaví jej tvár šťastie. Ako som sa zavše pristavil medzi hrajúcimi sa deťmi a v ich výkrikoch hľadal som výkrik jej radosti. Lebo som si ho predstavoval taký čistý a úprimný, ako býva detský.

Miesto toho všetkého mal som ju bezvládnú a ohlušenú. Miesto slov na privítanie musel som sa starať, ako ju zachrániť.

...

Ešte v ten večer plná dedina bola rečí. Hovorilo sa všade, že človek, ktorý bol pri tej príhode v Okružinách, je tým bludárom, čo sľúbil Magdaléne, že si po ňu príde. Ostatné sa už ľahko domyslelo.

Najhoršie bolo, že Magdaléna ťažko ochorela.

Rozhodol som sa, že neodídem z Leštín, kým nevyzdravie.

...

Moje polozenie zhoršilo sa ešte tým, že do Leštín prišla Magdalénina matka hneď, ako sa dozvedela o nešťastí. Sprvoti mi len od ľudí odkazovala, aby som vzal žobrácku palicu a vrátil sa do horúceho pekla. Všetku vinu zvalovala na mňa, v jej očiach som bol najhorší človek. Ani s Magdalénou nemala zľutovania. Takého gazdu vraj by iná na rukách nosila, za najšťastnejšiu ženu by sa pokladala. Nemusí žiadať ani chleba, ani groša. Do samých hodvábov by ju vyobliekal, ale ešte aj tým mu zjedá srdce, že nosí len to oblečenie, čo si od rodičov z domu doniesla. Pije ho sťa pijavica. Akože sa nemá krv v ňom bíriť!

Maliaričkine slová neprípúšťal som si veľmi k sluchu. Húdla vždy to isté. Lakomosť a ctižiadosť vyostrovali sa u nej s vekom. Nemala a pri jej vlastnostiach ani nemohla mať čo len za náprstok dobrej vôle riešiť veci ľudsky. Zápotočného majetok jej nebezpečne zahmlil zrak.

...

Nevedel som si poradiť s návalom citov v sebe. No sotva by si vedel poradiť ktokoľvek z ľudí na svete. Bolo to ťažké, nekonečné trýznenie. Najhoršie je, keď sa v takomto položení cíti človek všetkými opustený. Nemal som tam skutočného, opravdivého priateľa. Možno, že sa vám bude zdať nepriliehavé, že v najkrušnejšej chvíli spomenul som si nie na niekoho z ľudí, ale na svojho gaštanového tátošika, na svojho jediného verného druhu. Videl som aj cez tmú, ako ma hľadá očami, ako by si rád pritisol svoju teplú šiju na moju dorážanú hrud' a utíšil mi v hĺbke rozbité srdce. Ako priťahovaný jeho očami, pobral som sa rovno z pavlače za ním. A vtom, naozaj na neuverenie, počul som zaerdžať koňa v blízkosti. Zbehol som dolu schodmi do dvora, a tu sa erdžanie zopakovalo. No teraz som už jasne rozoznal, že vychodilo zo Zápotočného staj-

rozdrúzgat' (expr.)
– széttör, széztúz

merička
– mérő edény, kosár

bludár = tulák

sťa = ako
pijavica
– pióca
húst' (expr.)
– folyton ugyanazt hajtogatja,
fújja
náprstok
– gyűszű

trýznenie
– itt: gyötrellem, kín

najkrušnejší
– legnehezebb, legnyomasztóbb

šija
– tarkó, nyakszirt
pavlač
– erkély, erkélyfolyosó